

Arrest

nr. 241 271 van 21 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 maart 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verwerende partij geeft het volgende feitenrelaas weer in haar nota met opmerkingen:

“Reeds op 05.03.2015 werd ten aanzien van verzoekende partij, met Braziliaanse nationaliteit, een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (Bijlage 13septies) en een Inreisverbod (Bijlage 13sexies) van drie jaar afgeleverd.

Op 20.03.2015 heeft verzoekende partij het grondgebied verlaten.

Verzoekende partij verklaart op 29.10.2018 opnieuw het Belgisch grondgebied te hebben betreden.

Hij maakte op 06.03.2020 het voorwerp uit van een controle zwartwerk/illegale tewerkstelling door de sociale inspectie van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (RSZ) terwijl hij werkzaam was op een werf.

In het kader van deze controle legt verzoekende partij een Portugese verblijfskaart voor die achteraf vals blijkt te zijn

Er werd op 07.03.2020 ten aanzien van verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (Bijlage 13septies) en een Inreisverbod (Bijlage 13sexies) van drie jaar afgeleverd.

(...)"

Dit feitenrelaas is correct en vindt steun in het administratief dossier.

1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat de feiten, die aan de basis liggen van het eerst genomen bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 5 maart 2015, een gepleegde winkeldiefstal was. De verzoekende partij werd op 20 maart 2015 gerepatrieerd naar Brazilië.

1.3. De verzoekende partij doet een aankomstverklaring te Grimbergen op 27 december 2018. Zij verklaart dat zij in België toekwam op 25 november 2018. De verzoekende partij was in het bezit van een geldig Braziliaans paspoort, geldig tot 7 november 2028.

Op 6 maart 2020 wordt de verzoekende partij aangetroffen door de politie in het bezit van een valse verblijfskaart.

Op 7 maart 2020, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing met de volgende motieven:

"(...)

INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van Mewi op 07/03/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer , die verklaart te heten:

Naam : L. R.

voornaam : M. F.

geboortedatum : 28.12.1994

geboorteplaats : D. d. I.

nationaliteit : Brazilië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 07/03/2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

× 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik van valse document . (PV ME.21.L8.005634/2020 , van de politiezone van Mewi

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Betrokkene verklaart dat zijn vader, zus en vrienden in België verblijven. Bovendien het feit dat de vader, de zus van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 62, §2 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.1.2. Het enig middel wordt als volgt louter theoretisch toegelicht:

"(...)

3.1.

L'Office des étrangers motive notamment sa décision de la manière suivante (pièce 1 :

(...)

L'article 74/11 de la loi sur les étrangers prévoit que :

« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1 ° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

[Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque :

1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;

2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.]"

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

§ 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas [une menace] pour l'ordre public ou la sécurité nationale. Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

§ 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée.

L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4. ».

L'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 n'autorise pas l'adoption automatique d'une interdiction d'entrée. Il enjoint d'opérer une évaluation au cas par cas, qu'il encadre en fixant la durée maximale de l'interdiction d'entrée et en énumérant les diverses hypothèses dans lesquelles une interdiction d'entrée ne peut pas être édictée.

La durée de l'interdiction d'entrée doit être fixée en fonction des circonstances propres à chaque espèce. L'article 74/11, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que la durée de l'interdiction d'entrée est déterminée « en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas », tout en fixant deux délais maximums.

Le premier délai maximum, de trois ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui ne répond pas aux conditions pour bénéficier d'un délai de départ volontaire ou qui n'a pas exécuté une décision d'éloignement antérieure. Le second délai maximum, de cinq ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui a commis une fraude au séjour ou un mariage de convenance. Ce délai maximum de cinq ans peut être étendu au-delà pour l'étranger qui présente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

3.2.

Par une jurisprudence constante, le Conseil du contentieux des étrangers considère que l'interdiction d'entrée est une décision accessoire de la décision de refus de séjour et de l'ordre de quitter le territoire. L'interdiction d'entrée ne peut pas se confondre avec celle de la décision de refus de séjour et/ou de l'ordre de quitter le territoire.

L'interdiction d'entrée constitue l'accessoire de la décision de refus de séjour et/ou de l'ordre de quitter le territoire.

Conformément au principe selon lequel l'accessoire suit le principal, le sort de l'interdiction d'entrée dépend du sort de l'ordre de quitter le territoire et de la décision de refus de séjour. L'interdiction d'entrée perd sa raison d'être en cas d'annulation de la décision de refus de séjour et de l'ordre de quitter le territoire.

En outre, l'interdiction d'entrée suppose une motivation distincte de l'ordre de quitter le territoire. A titre d'exemple, dans un arrêt du 27 février 2015, Votre Conseil annule l'interdiction d'entrée pour défaut de motivation, au motif que l'Office des étrangers s'est contenté de renvoyer à la motivation de la décision de refus de séjour.

Ce raisonnement peut s'appliquer dans le cas d'espèce."

2.1.3. Meer concreet licht het middel toe :

"3.3

L'office des étrangers n'accorde aucun délai pour le départ volontaire au motif qu'il existe un risque de fuite.

Le risque de fuite est lui motivé par le fait que le requérant ne collabore pas ou n'a pas collaboré dans ses rapports avec les autorités.

Le requérant ne s'est pas présenté à la commune dans le délai déterminé par l'article 5 de la loi du 15/12/1980 et ne fournit aucune preuve qu'il loge à l'hôtel. En outre un PV ME.21 .L8.005634/2020 a été rédigé à charge du requérant pour usage d'un faux document.

3.4.

L'office explique ensuite pourquoi une interdiction d'entrée de trois ans est infligée :

- Le requérant n'a pas d'enfant mineur en Belgique, ni de problèmes médicaux. En conséquence,*
- Le requérant déclaré voir sa soeur et son père séjournant en Belgique. Cependant, ces éléments ne peuvent pas entrer dans le cadre de l'article 8§1 de la CEDH.*
- La décision ne viole pas l'article 3 et 8 de la CEDH*

Il conclut en mentionnant que le requérant a résidé illégalement sur le territoire et a travaillé sans autorisation. En outre, eu égard à l'ensemble des éléments expliqués dans la décision, une interdiction d'entrée de trois ans n'est pas disproportionnée.

3.5.

Il apparaît que la motivation de l'acte attaqué est, en tout point similaire à la motivation de l'ordre de quitter le territoire notifié. Elle est par conséquent insuffisante en ce qu'elle reproduit point par point la motivation de l'ordre de quitter le territoire.

L'ordre de quitter le territoire fait également référence à l'absence de délai pour le départ volontaire, motivé sur base du risque de fuite et que le requérant travaillait sans les autorisations requises

Il est également fait mention que le requérant a déclaré avoir une soeur et son père en Belgique.

3.6.

Le requérant n'a pas plus été invité à être entendu sérieusement par les autorités. La jurisprudence de la Cour de Justice de l'Union européenne, à laquelle se rallie Votre Conseil (voir l'arrêt « M.G. et N.R. » du 10 septembre 2013), prévoit que « selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir un résultat différent. Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances défait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] ».

Au vu du dossier administratif, qu'il ressort du questionnaire du 7 mars 2020, que le requérant a été entendu parce qu'il est en séjour illégal, et que c'est pourquoi il va recevoir un ordre de quitter le territoire (avec maintien ou non) en vue de son éloignement vers son pays d'origine ou vers un autre pays où il peut retourner. Partant, il ne peut être valablement considéré que le requérant a pu, lors de cette audition faire connaître son point de vue, s'agissant de l'interdiction d'entrée prise à son égard.

Le requérant a pourtant déclaré qu'il avait une soeur et un père à qui il rendait visite. En raison de l'interdiction d'entrée, il ne peut revenir sur le territoire belge durant 3 ans après avoir quitté la Belgique. Cet élément aurait pu avoir une incidence sur la décision, à tous le moins sur la durée de l'interdiction d'entrée.

De plus, l'interdiction d'entrée est un acte ayant une portée juridique propre qui ne se confond pas avec celle de l'ordre de quitter le territoire. L'objet de ces décisions est différent. Il en est de même des motifs justifiant leur adoption. En conséquence, l'interdiction d'entrée cause un grief distinct de celui résultant de l'ordre de quitter le territoire. La décision de retour contraint l'étranger à s'éloigner de la Belgique et l'interdiction d'entrée l'empêche d'y revenir. En outre, l'importance du grief, causé par l'interdiction d'entrée, dépend de la durée pour laquelle elle est imposée.

Dès lors que l'interdiction d'entrée était de nature à affecter de manière défavorable et distincte de l'ordre de quitter le territoire les intérêts du requérant, son droit à être entendu impliquait que la partie défenderesse l'invite à exposer également son point de vue au sujet de cette interdiction avant de l'adopter (voir en ce sens : C.E. n° 233.257 du 15 décembre 2015).

En conséquence, l'acte attaqué est insuffisamment motivé. L'acte attaqué étant illégal, doit être annulé."

2.2. De verzoekende partij wijst op het gegeven dat de bestreden beslissing een accessoire beslissing is van het op dezelfde datum genomen bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, wat correct is. Voorst stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing een aparte motivering behoeft. Zij verwijt de bestreden beslissing een identieke inhoud te hebben als voormeld bevel om het grondgebied te verlaten. Verder uit de verzoekende partij kritiek op het uitgeoefende hoorrecht. Zij meent dat de bestreden beslissing een apart gehoor behoeft.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo

beslist. De verzoeker moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. Deze beslissing verwijst naar de juridische grondslag: artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij weet dat de beslissing is genomen in toepassing van dit artikel. Ook de feitelijke overwegingen zijn weergegeven. De bestreden beslissing verduidelijkt onder meer dat aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De bestreden beslissing meldt dat er een risico op onderduiken bestaat omdat de verzoekende partij tijdens haar illegaal verblijf in België geen verblijfsaanvraag heeft ingediend (evenmin een verzoek om internationale bescherming). De bestreden beslissing concretiseert verder:

"Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik van valse document . (PV ME.21.L8.005634/2020 , van de politiezone van Mewi

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben."

Wat de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij betreft, motiveert de bestreden beslissing:

"Betrokkene verklaart dat zijn vader , zus en vrienden in België verblijven. Bovendien het feit dat de vader, de zus van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten , kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Dit is afdoende.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Het gegeven of de genomen verwijderingsbeslissing al dan niet identieke motieven heeft, is irrelevant in dit geschil. Temeer de verzoekende partij tegen het genomen bevel, onder de vorm van een bijlage 13septies, geen beroep heeft aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), zodat die beslissing definitief is.

Dit onderdeel is ongegrond.

2.4. Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van het hoorrecht. De verzoekende partij stelt dat het gedane verhoor niet ernstig verliep, met verwijzing naar een arrest van 10 september 2013 van het Hof van Justitie (hierna: het HvJ).

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.”

In dit geval werd bij het bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan, zoals bepaald door artikel 74/11 § 1, 1°, Vreemdelingenwet. Dit wegens het risico op onderduiken. De bestreden beslissing werd aldus correct in toepassing van dit artikel genomen. De verzoekende partij weerlegt dit aspect van de bestreden beslissing niet. Te meer de Raad herhaalt dat de verzoekende partij geen beroep heeft aangetekend tegen voormeld bevel.

Voorts merkt de Raad op dat de verzoekende partij evenmin specifieke omstandigheden aanduidt waarmee de bestreden beslissing geen rekening zou gehouden hebben.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat rekening is gehouden met de aanwezigheid van de zus en de vader van de verzoekende partij in België. Uit de vragenlijst, opgesteld tijdens het verhoor (dat zich in het administratief dossier bevindt), blijkt dat de verzoekende partij verklaarde voor zijn familie naar België te zijn gekomen. Haar zus is van Belgische nationaliteit. De verzoekende partij stelt dat zij geen kinderen heeft, wel een “vriendin”, en dat heel haar familie in België is (“zus, broer, papa, schoonmoeder”).

De verwerende partij merkt correct op in haar nota met opmerkingen:

“In de tweede plaats brengt verweerder onder de aandacht dat op verzoekende partij zijn niet minder dan drie van de vier objectieve criteria zoals opgesomd in artikel 1§2 Vreemdelingenwet van toepassing zijn:

“1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt; 3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”

De bestreden beslissing motiveert aan de hand van de geldige bevindingen dat verzoeker ondanks zijn binnenkomst in het Rijk naar eigen zeggen reeds op 29.10.2018 geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Dit wordt door verzoekende partij niet betwist (i).

Verzoekende partij werd in het kader van een controle zwartwerk/illegale tewerkstelling door de sociale inspectie betrappt bij het gebruik maken van een vals document. Hij legde immers een Portugese verblijfskaart voor die achteraf vals bleek te zijn. Dit wordt door verzoekende partij niet betwist. Gelet op de bedrieglijke aard van deze feiten wordt hij geacht met zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden. In dit opzicht wordt nog verwezen naar de inhoud van het inreisverbod afgeleverd op 05.03.2015 waaruit volgt verzoekende partij betrokken was bij een winkeldiefstal (ii).

Na zijn binnenkomst op het Belgisch grondgebied op 29.10.2018 heeft verzoekende partij nagelaten zich aan te melden bij de gemeente binnen de door artikel 5 Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Dit wordt door verzoekende partij niet betwist. (iii).

De bestreden beslissing verwijst niet enkel naar de motivatie van het bevel om het grondgebied te verlaten doch motiveert uitdrukkelijk aan de hand van artikel 74/11 Vreemdelingenwet, strekkende tot het inreisverbod. Er kan dan ook geen schending van artikel 74/11 Vreemdelingenwet, juncto de motiveringsplicht weerhouden.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, 1° Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken.⁶ Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt. Deze motivering valt uitdrukkelijk te lezen in de bestreden beslissing.”

Verder licht het middel niet toe welke andere elementen en/of omstandigheden de verzoekende partij zou kenbaar gemaakt hebben tijdens een bijkomend verhoor. De bestreden beslissing wijst op het volgende:

“Betrokkene verklaart dat zijn vader , zus en vrienden in België verblijven. Bovendien het feit dat de vader, de zus van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”

Ook dit motief is correct: de verzoekende partij is een volwassen meerderjarige man, kwam opnieuw op 29 oktober 2018 het Rijk binnen nadat zij werd gerepatrieerd op 20 maart 2015.

De bestreden beslissing heeft wel degelijk rekening gehouden met de aanwezigheid van de familie van de verzoekende partij op het Belgische grondgebied. De verzoekende partij kan niet gevolgd worden in haar stelling dat zij apart, los van de genomen verwijderingsbeslissing, moest gehoord worden voor wat het nemen van de thans bestreden beslissing betreft. In het middel worden geen andere elementen aangereikt dan deze die de verzoekende partij kenbaar maakte in de vragenlijst.

De Raad merkt op dat, luidens vaste rechtspraak van het HvJ, een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, *Frankrijk/Commissie*, pt. 31, van 5 oktober 2000, C-288/96, *Duitsland/Commissie*, pt. 101, van 1 oktober 2009, C-141/08 P, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware*, pt. 94 en van 6 september 2012, C-96/11 P, *Storck*, pt. 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure – in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod – een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, moet de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval nagaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 40). De verzoekende partij voert geen elementen aan die ertoe leiden dat de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben.

De verwerende partij merkt correct op in haar nota met opmerkingen:

“Een bijkomend verhoor om de aanwezigheid van zijn vader en zus op Belgisch grondgebied te benadrukken had aldus niet van die aard geweest om de bestreden beslissing of de duur van het

inreisverbod te beïnvloeden, daar dit element reeds uitdrukkelijk wordt opgenomen in de motivering van de bestreden beslissing.”

Verder is de duur van het inreisverbod kennelijk redelijk en gemotiveerd, waar de bestreden beslissing erop wijst dat de verzoekende partij gebruik maakte van een vals verblijfsdocument, feiten die ingaan tegen de openbare orde, en niet weerlegd worden door de verzoekende partij.

In de mate dat uit het middel moet afgeleid worden dat de verzoekende partij, die inhoudelijke kritiek levert op de bestreden beslissing, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, is de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Uit het voorgaande blijkt dat dit het geval is.

2.5. Het enig middel is in al haar onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN